

MÁRCIUS, IDUS

MEGSZÓLÍTOTT A MINAP egy kisvárosi Petőfi téren Sándor, a szobor: — Mondd, szépöcsém, hol tart ma a mi nagy ál-munk, a gondolat, a szólás, a sajtó, a tájékozódás szabad-sága? — Hebegtem zavaromban, mert éppen egy helybéli millio-mostól jöttem, akinek a gyermekei a mi beszélgetésünk árnyékában pornófilmen sikongtak a nappali másik sarkában. De a belém szorult jogász kivágta magát: — Ügyszólván az egész glóbuszon törvény garantálja, Sándor bátyám.

A költő lepillantott galambfoltos csizmájára, ami körül bul-várlapokat hurcolt a késő téli szél, majd fölsandított a nyitott ablakok-ra — mintha a lelkem legfrissebb emlékébe nézett volna. — Mondd, szépöcsém, milyen alapon nyomtok ki ti ennyi ocsmányságot, galádsá-got, hazugságot, és milyen jogen mutogatjátok a tévécloacákon?

— Petőfi-alapon — mondám én kissé szemtelenül. — Teke-gyelmed harcolt érte HUGOVAL, BYRONNAL és hasonszőrű barátaival. A sajtónak mindent szabad, amit a törvény nem tilt, a törvény meg egyre kevésbé mer tiltani neki bármit, mert a sajtó azon nyomban kikészítené a jogalkotókat, ha ellene szegülnének. És még igaza is lenne, mert a cenzori hivatalok — node PETŐFI Sándornak tartsak én előadást a cenzorokról?

— Ekkora úr lett a sajtó? — csodálkozott a költő a rajta hem-zsegő galambok alatt.

— Egy fejjel még annál is nagyobb. Átnéz az országgyűlések feje fölött, hiszen világcsatornákon érkezik.

— Mit szól ehhez a felséges nép?

— A nép? Szavaz és kacag. Szórakozik, ahogy szokás, élvezi a sajtó — a média — csiklandásait, melyek bizsergetik öv alatti tájait és vegetatív idegrendszerét, mert az egyes cloacák vad versenyt vív-nak a kegyeiért.

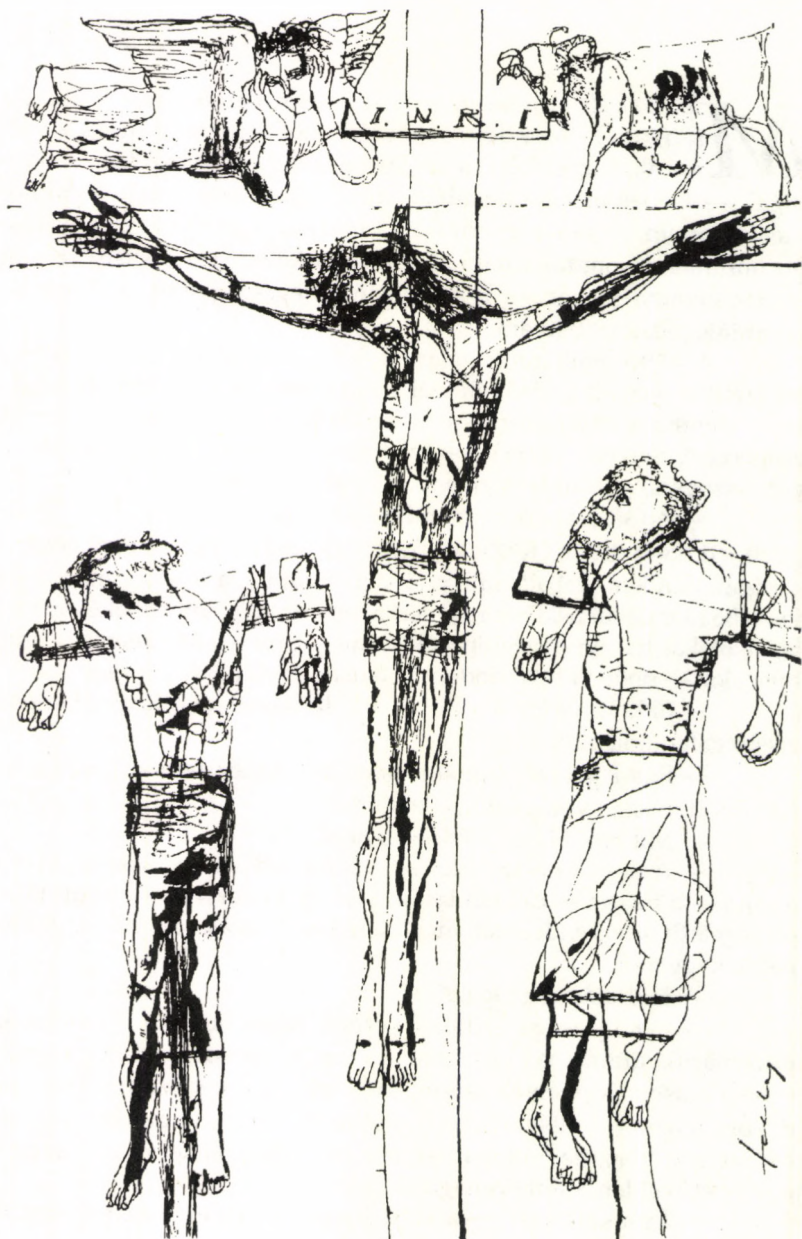
— Hol marad az igazság?

— Az igazság? Érdekes kérdés. Ritka, amióta a médiában információk áramlanak erre-arra, s a médiapiac szempontjai enyhén szólva mások. Némelyek szerint megszűnt, mások szerint sose volt ekkora igazság a világon: föl is osztatott a nép mindahány egyede között, s ki-ki azt tekinti igazságnak, amit akar. Ismét mások szerint egy i-betűvel lemaradt önmaga mögött.

— És a költészet? — a költő hangja szinte elveszett a márciu-si burukkolásban.

— Megvan. Senki sem tiltja. Minden országban akad több száz, némelyikben még akár ezer ember is, aki verseket olvas.

CZAKÓ Gábor

SZALAY LAJOS RAJZA